

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

På grund af emnets meget store vigtighed er det min agt at udnytte min taletid næsten maksimalt.

Lad mig starte med at sige tak for, hvad jeg har hørt. Især vil jeg igen sige tak til forslagsstillerne. Nu sagde fru Ritt Bjerregaard her, at hensigten var at give folketinget en mulighed for at debattere på et mere kvalificeret grundlag, end der hidtil havde foreligget. Jeg må således foranlediget på ny erindre om den meget fyldige redegørelse af 10. maj 1983, som har kunnet sættes til debat, når som helst det måtte have passet nogen. Den er endda suppleret med teleadministrationsens plan af 1. november 1983. Det er ret prætentivt at mene, at dette forslag, der jo ikke tager alle aspekter i betragtning, som fru Ritt Bjerregaard selv sagde, skulle være meget mere fyldigt. Men o.k., det er fremsat på et senere tidspunkt, og det er altså godt, at vi har denne debat, men der har altså ikke været savnet et grundlag for at føre en sådan hidtil.

Jeg har et par bemærkninger til hr. Fogh Rasmussen. Hr. Fogh Rasmussen nævnte dette med vandtætte skodder mellem omkostningerne ved et hybridnet og ved andre teletjenester, altså især telefon. Jeg tror, det er lidt af en utopi. Jeg tror ikke, det er muligt at lave disse skodder vandtætte. Jeg omtalte det selv i min tale før, idet jeg sagde »i så høj udstrækning som muligt«. Eftersom de nye kabler vil fremføre i massevis af tjenester, vil det ikke være muligt at lave en konto i telefonselskaberne og sige: forsendelsen af det og det debiterer vi her, forsendelsen af noget andet debiterer vi dér. Der ligger jo allerede skitser til et hybridnet eller strækninger af et hybridnet, og det er klart, at telefonindehaverne i kraft af deres abonnement har været med til at betale disse ting, og det er så meget mere rimeligt, som det jo også tjener telefonabonnenterne. Jeg er enig i princippet, bare ikke i, at det skulle være muligt med vandtætte skodder.

Jeg vil også sige til hr. Fogh Rasmussen, at jeg tror, det er en utopi at tro, at TV-modtagelse over lyslederkablerne kan undværes som incitament i opbygningsfasen for et hybridnet og de derefter følgende bredbåndstjenester. Så aktuelt påtrængende er behovet

ikke, hverken hos erhvervslivet eller hos offentlige og private institutioner, at disse vil kunne trække det frem. Vi kan så diskutere om et øjeblik med fru Lone Dybkjær, om det skal forceres, om det skal trækkes frem, men det ved jeg venstre i høj grad ønsker. Så kan man altså ikke se bort fra TV-modtagemuligheden som et væsentligt incitament for brugerne til at tilslutte sig og give det nødvendige økonomiske grundlag.

Endelig må jeg give en kontra med hensyn til, hvem der kan nedtage fra kommunikationssatellitter. Jeg troede, vi havde danset den kvadrille her i fredags, men nu starter vi altså forfra, og det har jeg da ikke spor imod. Må jeg ikke udfritte hr. Fogh Rasmussen? I fredags hørte vi hr. Poulsgaard tale om nogle eksperter. Vi fik ikke nogen eksperter nævnt. Jeg har spurgt efter dem før. Nu fik jeg at vide, at en række lande tillader andre end P & T at tage ned fra kommunikationssatellitterne. Jeg må på ny oplyse, at dette ikke er rigtigt – selv ikke hvis det kan bevises, at en avis har citeret en eller anden for at have nævnt et land eller to. Det bliver det ikke mere rigtigt af. Dette er ikke rigtigt, og man kan ikke blive ved med at debattere på det grundlag, når man har haft så lang tid til at undersøge det i. Man siger »en række lande«, men når jeg så siger: nævn mig landene, så er der ikke andet end et stort spørgsmålstegn. Det må da på et eller andet tidspunkt holde op. Lad os ikke tirre hinanden med sådan noget, som ikke eksisterer.

Hr. Poulsgaard skal jeg selvfølgelig ikke spilde tid på igen i dag, men han talte om at terrorisere. Den terror, han udøvede mod folketinget i fredags, bestod kun i, at han stod og svingede med Berlingske Tidende og citerede, hvad der stod i en artikel om, hvordan Sverige bærer sig ad med hensyn til nedtagning fra kommunikationssatellitterne. Da jeg gik hen og så efter, hvad der egentlig stod i den artikel, så stod der det modsatte af, hvad hr. Poulsgaard tre gange heroppefra havde sagt. Om det ikke er terror, er det i hvert fald tidsspilde.

Jeg vil meget gerne gå ind på fru Lone Dybkjærs spørgsmålstegn. Det er nødvendigt, at hun – at mange af os – sætter disse spørgsmålstegn. Hvem er det, der skal bruge hvad? Hvad er forbrugernes eller brugernes – som jeg tror fru Lone Dybkjær sagde – behov og interesse? Jeg tror ikke, der kan gives